

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

פג.

עין משפט
נר מצוה

כה א מיי פ"צ מהלכות
 שביעית עשור הלכת ח
 סמג לאזין טט טושי"ע אר"ח
 ס"י מתיח סקיק א:
 סו ב טושי"ע ס סקיק א:
 סז א שט סקיק ד:
 סח ד שט סקיק ח:
 סט ה מיי פ"ד מהל'
 מאלתת אקרות הל'
 טו פ"צ מהל' שביעית עשור
 הל' ט סמג לאזין טט
 טושי"ע אר"ח ס"י תריח
 סקיק ט:
 עו מיי פ"צ מהלכות שנת
 הלכת א סמג לאזין סה
 טושי"ע אר"ח ס"י שמת
 סקיק י:
 עא ז מיי שט הל' יח
 טושי"ע אר"ח ס"י
 שמת סקיק יג:
 עב ח מיי פ"ד מהל'
 מאלתת אקרות הל'
 טו טושי"ע אר"ח ס"י תריח
 סקיק ט:
 עג ט י ב מיי שט
 הל"ז:

הא מדקתני סיפא אם אין שם בקיאי'ן מאכילין אותו ע"פ עצמו
 מבדל דרישא דאמר צריך. והכי קאמר כל כמנה דלמיני לאהדורי
 אצקילין מהדרין ולא סמכ"י אחולה גופיה אלף היכא דליכא
 צקילין כלל וכ"ש היכא דרופא צקי אומר אינו כריך וחולה אומר
 כריך דלא סמכין עליה להכחיש הברי:
בז בר רב אשי אבא רב הובא
דאמר צריך אני. פלוגמא
 דצוותא הוא אי הלכתא כמר בר
 רב אשי אי לא צסקד תנאים
 ואמוראים כמז הלכתא כמר בר
 רב אשי כזילי הש"ס לצר ממיפק
 שבוט ואודיתא מיפק שבוט צפרק
 שבוט דליין (שבוט דף מהל'
 ואודיתא צוקף פ"ק זה צוקר (סנהדרין
 דף כט): ור"ח כמז הלכתא כותיה
 כזילי הש"ס צר ממיפק שבוט
 ומיוורי חוורי גזי אומת הגידין שילהי
 צרק בהמה המקשה (חולין דף עז):
 פסקין הפך לנן ורז הל' ארזינו
 גרשוס ז"ל פסקו הלכתא כותיה
 (צב) צמיפק שבוט ואודיתא וצכולי
 הש"ס א: א:

ורזו רשעים מרחס. ועשו זרים ונתכרו לאזהס ששמיס: אלז
פירי. להפקיע שערים ותניא (ב"ב דף ק: ב) אין אולרין פירות צארין
 ישראל וכל דבר שהוא חיי נפש לפי שזמפקיעין את השערים:
הונבא. שטות אסטורדישו"ן מחמת חוליו: על פי צקילין תרי
 ע"פ צקי לא וע"פ עצמו לא תיובתא
ד' ינאי צבתייהו: **הכא צמאי**
עסקין. דאמר חולה לא כריך
 וזשמועיין מתני' דשומעין לרופאין:
וניספו ליה על פי צקי. דהא צאחד
 נמי אמר ר' ינאי דשומעין לרופא:
ואע"ג דאמר רב ספרא. דהא דלמור
 צנת תרי כמאה ומאה כמרי לענין
 עדות הוא דלמור אכל וענין אומדנא
 צמר דעות אזלינן אשמיני צבתיני
 דכי אמנינן זיל צמר דעות צאומדנא
 דמוונא כגון צמומא ששמיין לצעל
 חוז אכל צאומדנא דחולה אף על גז
 דרובא אמרי לא כריך כיון דליכא תרי
 דלמרי כריך ספק נפשות להקל: **מלל**
דרישא דאמר לרי. ואפ"ה קמני
 מתני' ע"פ צקילין חין ע"פ עצמו לא:
צמה דברים אמורים. דמאכילין אותו
 ע"פ צקילין כלומר דבעינן צקילין
 דלמר לא כריך ואמרי צקילין כריך
 מאכילין אותו אכל אמר כריך חני אס
 חין שס צקילין תרי דלמרי לא כריך
 אלא חד מאכילין אותו ע"פ עצמו כר'
 ינאי דלמר שומעין לחולה: **מר בר**
רב אשי אמר. הך סיפא לא מפרש
 הכי דמשמע דהיכא דלמר כריך חני
 וליכא תרי דלמרי לא כריך לא
 צייתין ליה ה' לא אמרי' דהיכא
 דלמר כריך חני ואפ"ה ליכא מנאה
 דלמרי לב כריך צייתין ליה מאי
 טעמא לב יודע מרת נפש: הכי
ג' סן אס חין שם צקילין מאכילין
אוסו על פי עצמו טעמא דליכא
צקילין ה' ליכא צקילין לא הכי
קאמר צמה דברים אמורים דאמר
לא כריך אכל אמר כריך חני חין שם
צקילין כלל מאכילין אוסו וכו'. חין
 שם צקילין כלומר חין צקיליות כלוס:
מתני' מי שחזו צולמות חולין
 הרחוזו מחמת רעבון עיניו כחות והוא
 מסוכן למות וכשמרלימו חורת צידוע
 שנתרפא: **כלצ שוטה.** מפרש צגמ"ב: א
חין מאכילין מחלז כד שנו. ואע"פ
 שחובגין הרופאים צרפואה זו אינה
 צרפואה גמורה להחיר לו איסור
 (ט) צמה טעמא על כך: ור' מסיא בן
חזש מתיר. קסבר צרפואה גמורה היא:
ג' אמר חני וצטעמא. משיודע להצחין צין טעס
 תצזיל יפה לטעס תצזיל רע: **מאכילין**
אוסו הקל הקל. אס חין לנו דברים מותרים כדי
 נצרו ויש לפנינו מיני איסורין מאכילין אותו
 הקל הקל שזה: **עצל ושביעית מאכילין**
אוסו שביעית. לאחר זמן הציעור שהטבל
 צמיתה צדי שמיס והשבועית צעשה:
דאפשר צחולין. שיס די צחולין של טבל זה
 להאכילו לאחר שמיטל תרומתו: **ידולי עצמא**
 לא פליגי דמפקינן ליה ומספינן ליה.
 חולין ואין מאכילין אותו לא טבל ולא
 תרומה: **כי פליגי דלא אפשר צחולין**
אוטו חתניו. אלא אס כן אכל את כולו
 וקאמר מאכילין אותו הטבל כמות
 שהוא ולא יפרישו ממנו תרומה לעמיה
 וחולין לעצמן וכן תימא אומר מוטב
 שיפרישו תרומתו ויאכילוהו כל אחד
 לעצמו ולא יאכילוהו טבל כמות שהוא:
מר סבר טצל חמור. שחפ"י להניס
 אינו ראוי: **ומר סבר תרומה חמורה.**
 שאין לה יתר, אלא שכל אפרסר
 דמתקן להו וחולין יהו ראזין לכל אדם:
 אפרסר

- תורה אור השלם**
- זרז רשעים מרחס
 העו מבטן דברי קוב:
 תהלים גז ד
 - לב יודע פות נפשו
 ובשחקתו לא יתערב
 משלי י די

לעזי רש"י
 אישטורדישו"ן
 עילוף, הלם, מבוכס.

מוסף רש"י
 ספק נפשות. לוי מצא
 דהא והללו עשה נפשו
 (כתובות טו ב"ק טז:
 סנהדרין עט.)

תוס' ישנים

והנה אמר צריך חן,
 ובגון שרף להיות מוקר,
 דלס לא ק חין מאכילין
 אותו. ולא דמי להיה צריכה
 לנג שמתיבתא מלכות ליה
 את הנר ומוקמין לה צ"י
 מפנין (שבת קמח, צ)
 כמותא, ומשמע שמליין
 לה כנסת ואפ"ה אינה
 אומרת כן, דהאס נמי קיס
 לכו לרפנן דציווני דעמא
 דהלוקט הנר דליה איכא
 פיקוח נפש. וטעם דלה
 לקטן אמרינן שזכר דלה
 ומוליא, איכא נמי פיקוח
 נפש למינוק, אכל צבאלתין
 חולה בעינן שימרו או הוא
 שאר צקילין שנין מחמת
 צולמות (סנהדרין) חן
 יכדור עליו חולין, ויש
 סקריס שמתז צין צה
 מילתיה דר' ינאי פשיטא
 ספק נפשות להקל, חנה
 דמתא הוא דקאמר חולה
 אגב (אימיס) יבשויה וכן
 (אמרי' כריצין אט) (אמה)
 צריכה חין מחולין עליה
 השבת, כוליה מיירו דמתמת
 זלמג סכנה אומר כן. מ"ד.
 אמת גרתי ל' דצנדיס
 ידועים מגו מאנן יש הרבה
 (דברים), שצקילין צוק
 וכווא' א, אין גרתי דכ"פ
 וצק צקן בעינן. מר בר רב

רבינו חננאל
 חולה מאכילין אותו על
 פי בקיין. אין שם בקיין
 מאכילין אותו על פי עצמו
 עד שיאמר דיי. א"ר ינאי
 חולה אמר צריך (חולה)
 (רופא) אומר אינו צריך
 מאכילין אותו על פי
 עצמו. מאי טעמא לב יודע
 מרת נפשו. רופא אומר
 צריך חולה אומר אני
 צריך שומעין לרופא, מאי
 טעמא תנבא נקיס ליה
 וספק נפשות להקל. תנן
 חולה מאכילין אותו וכו',
 ואע"ג דאמר רב ספרא
 תרי כמאה ומאה כמרי
 חני מילי לענין. עדות,
 אבל לענין אומדנא בתר
 עדות אזלינן. חני מילי
 לממנא אבל הכא ספק
 נפשות להקל. מר בר רב
 אשי אמר לה היכא דאמר
 חולה צריך אני, אפי' ק'
 מאמירין אין צריך. לחולה
 שומעין צריך חן יודע
 מרת נפשו. ומקשה ליה
 ממחני דקתני מאכילין
 אותו על פי בקיין. מתייח
 הכי קתני, כמה דברים
 אמורים בדלא אמר חולה
 צריך אני, אבל אס אמר
 חולה צריך אני, אין שם
 בקיין, כלומר אין משגיחין
 לבקין אלא מאכילין אותו
 ע"פ עצמו, מאי טעמא
 לב יודע מרת נפשו.
 מי שחזו צולמות חולין
 שלמטו צלשון יין גרונן
 בן שור. כלומר זה החולה
 (אולי) אכל הבחה לחחין
 השור, מאכילין אותו אפי'
 דבר טמא עד שיאדור
 עיניו. מנא יודעין שהאדור
 עיניו, כדי שיכיר בין טוב
 לרע. אמר אביי ובטעמא.
 ח"ד מי שחזו צולמות
 מאכילין אותו הקל הקל,
 טבל ובלבה מאכילין אותו
 ובלבה, (נבלת) ושביעית
 חמור. חן תימא אומר תרומה ולא
 תימא אומר תרומה ולא
 חן תימא אומר תרומה ולא
 חן תימא אומר תרומה ולא
 חן תימא אומר תרומה ולא

ובלח, טבל ושביעית שביעית, טבל ותרומה תנאי היא דתנאי מאכילין אותו טבל ולא תרומה, כן תימא אומר תרומה ולא
 טבל, ואוקימנא כי פליגי בדלא איפשר לתקוני, אבל בראיפשר לתקוני כולו עצמא מתקנין ואפי' טבין לך.